

Arrest

nr. 334 158 van 10 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Marokkaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen in januari 2023, dient op 29 juli 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 13 augustus 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker tijdens een videoconferentie gehoord wordt op 4 september 2025.

1.3. Op 18 september 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Marokkaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit de stad Oujda, gelegen in de provincie Oujda-Angad. U bent een soennitisch moslim en van etniciteit Arabier. U hebt een relatie met [T.S.], samen hebben jullie een zoon.

U leerde uw partner kennen toen u ongeveer achttien jaar oud was en nog op school zat. U begon een relatie met haar, echter haar familie had haar al beloofd aan een familielid, genaamd [H.]. Desondanks besloot u toch om haar hand te vragen, hetgeen haar familie weigerde. U zette echter uw relatie met [S.] in het geheim voort, waarna haar familie personen inhuurde om u te bedreigen en u verscheidene keren door hen werd geslagen waarbij ze u zeiden van [S.] weg te blijven. U diende meermaals klacht in bij de politie, maar dit haalde niets uit. Eén keer herkende u één van deze mensen als een jongen uit de buurt, maar dan nog ondernam de politie geen actie daar u hen smeergeld diende te betalen, hetgeen u niet had. U besloot Marokko te ontvluchten in december 2022 en reisde via Tunesië met het vliegtuig naar Algerije. Hierna reisde u illegaal verder naar Spanje, waarvoor u een aanzienlijk bedrag leende bij de bank om uw smokkelaars terug te betalen, waardoor u heden schulden hebt bij de bank. Via Spanje reisde u onmiddellijk door naar België, daar uw paternale oom [B.T.] hier reeds verbleef en de Belgische nationaliteit bezit, alsook verscheidene paternale neven van u zich hier bevonden. U kwam in België aan rond januari 2023.

Enkele maanden later regelde u ook het vertrek van [S.] uit Marokko, die zich hier bij u vervoegde. U krijgt heden nog steeds bedreigingen hierdoor van haar familie. Ook uw moeder en zus kwamen u achterna gereisd vanwege de problemen die u had en bevinden zich heden ook in België.

U kwam in België herhaaldelijk in contact met de politiediensten wegens allerlei inbreuken. U werd sinds 30 juni 2023 meermaals geïntercepteerd door de politie wegens illegaal verblijf, waarbij u telkens geen gehoor gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten. U werd voorts op 16 mei 2024 een eerste keer veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik tot 11 maanden effectieve gevangenisstraf wegens diefstal. Nadien werd u op 13 maart 2025 een tweede keer veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik voor diefstal met braak tot tien maanden gevangenisstraf met uitstel van drie jaar. U werd tot slot een derde maal, op 27 mei 2025, veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van drie jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen en het opzettelijk beschadigen van andermans eigendom. U heeft tevens van 30 januari 2025 tot 26 juni 2025 in voorhechtenis gezeten in de gevangenis van Lantin. Nadat u na uw vrijlating, nl. op 15 juli 2025, wederom door de politie van Seraing-Neupre werd gearresteerd wegens illegaal verblijf, werd u overgebracht naar een gesloten centrum. Hier dient u een verzoek om internationale bescherming in op 29 juli 2025.

Bij terugkeer vreest u de familie van uw partner die u tot op heden bedreigt met de dood indien u ooit zou terugkeren naar Marokko. Ter staving van uw verzoek legt u uw originele paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u de status van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U bent er verder niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Marokko zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Zo zijn de door u aangehaalde problemen vreemd aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie. Het betreft hier immers een conflict

tussen privépersonen omwille van een liefdeskwestie, wat geen uitstaans heeft met de Conventie van Genève.

Immers, u haalt aan tot op heden bedreigd te worden door de familie van uw partner, omdat zij uw relatie met haar niet goedkeuren (zie CGVS, p.7). Uw relaas hieromtrent is bovendien ook bijzonder vaag en weinig waarschijnlijk te noemen.

Zo zegt u dat uw vrouw reeds was beloofd aan een familielid van haar genaamd [H.], en dat hij rijk was (zie CGVS, p.9). Het is vooreerst al vaag dat u niet eens de volledige naam van deze persoon kan geven, of zelfs maar kan zeggen wie hij precies is. Zo komt u niet verder dan zeggen 'dat hij familie van haar vader of moeder' is, hetgeen weinig doorleefd overkomt. Bovendien kan u niet eens zeggen hoe het komt dat deze persoon zo rijk was en beperkt u zich in uw verklaringen tot louter giswerk door te stellen dat 'zijn vader een erfenis heeft achtergelaten, ik weet het niet', hetgeen eveneens weinig overtuigend klinkt (zie CGVS, p.9). Dat uw partner voorts volgens u al was beloofd aan [H.] voordat jullie relatie begon maar ze desondanks de vrijheid kreeg om met u af te spreken, is geheel ongeloofwaardig te noemen (zie CGVS, p.9 en 10). U beweert immers dat haar moeder wist dat ze met een jongen afsprak, echter ze wist niet dat het u specifiek betrof (zie CGVS, p.9). Dat haar familie met andere woorden al wist dat ze volgens uw eigen verklaringen sinds 2018 met een jongen afsprak en er dan pas sinds uw aanzoek in 2020 plots een probleem van maakte terwijl ze al die tijd dan ook nog eens beloofd was aan een andere man, valt zeer moeilijk te geloven (zie CGVS, p.8 en 9).

Dat u dan na twee jaar besloot om haar hand te vragen terwijl ze reeds beloofd was aan een andere man is zo mogelijks nog minder geloofwaardig. U biedt immers geen enkele overtuigende uitleg waarom u en [S.] dachten dat haar ouders uw aanzoek zouden accepteren. Dat u niet verder komt dan zeggen dat 'het normaal is', is geenszins doorleefd te noemen (zie CGVS, p.10). U en [S.] wisten immers dat het zeer moeilijk ging worden om haar ouders te overtuigen, daar ze volgens u al meermaals bij haar hadden aangedrongen om te huwen met [H.] (zie CGVS, p.9 en 10). Dat u en [S.] hier ogenschijnlijk niet bij nadachten of over spraken en u zomaar zonder enig plan een aanzoek deed in de naïeve veronderstelling dat het ging lukken, klinkt weinig waarschijnlijk (zie CGVS, p.10). Dat haar moeder dan vervolgens niet meteen uw moeder liet weten dat dit aanzoek geen kans op slagen had zoals u beweert, is evenmin waarschijnlijk (zie CGVS, p.10). Zij moet immers geweten hebben dat haar man, [S.],s vader, erop gebrand was zijn dochter te laten huwen met [H.]. Dat ze dit dan niet meteen meldde maar liet uitschijnen dat er mogelijks nog kans op slagen was, valt moeilijk te geloven.

Tevens zijn uw verklaringen over de bedreigingen van haar familie na het mislukte aanzoek evenmin overtuigend. Zo beweerde u bij DVZ dat u slechts één keer bedreigd en geslagen werd door onbekende mannen, minder dan één jaar voor uw vertrek uit Marokko (zie vragenlijst DVZ). Echter tijdens uw onderhoud bij het CGVS spreekt u over meerdere aanvallen, waarbij ook uw partner werd geslagen en één keer ook uw oom die bij u in de auto zat (zie CGVS, p.10 en 11). Dat uw verklaringen bij DVZ en CGVS niet gelijklopen, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien bent u zeer vaag over de begindatum van deze aanvallen. Zo weigert u meermaals te antwoorden wanneer u expliciet gevraagd wordt naar het tijdstip van de eerste aanval en komt u niet verder dan te zeggen dat u 'al twee jaar in angst leeft', hetgeen een weinig gedetailleerd en vaag antwoord is (zie CGVS, p.10). U spreekt voorts uzelf tegen daar u eerst beweert dat [S.] ook in elkaar werd geslagen door deze onbekenden, maar als u vervolgens expliciet werd gevraagd of zij problemen kende, dit ineens vergeten lijkt te zijn en beweert dat ze nooit enig probleem had met haar familie (zie CGVS, p.10 en 11). Dat [S.] voorts volgens u geen enkel probleem kende met haar familie en ze enkel u bedreigden en lastig vielen, valt zeer moeilijk te geloven. Immers [S.] ging rechtstreeks tegen de wensen van haar ouders in en bleef u in het geheim verder zien na uw aanzoek. Dat ze hiervoor dan nooit enig probleem ondervond terwijl u werd bedreigd, is absoluut niet geloofwaardig te noemen. U kan ook geen enkele uitleg bieden waarom jullie elkaar bleven zien terwijl er zulke ernstige bedreigingen plaatsvonden. Zo komt u niet verder dan te zeggen: 'het is zoals dit, ik hield van haar en zij van mij' (zie CGVS, p.11), hetgeen zeer algemeen en stereotiep is te noemen qua antwoord, en geenszins overtuigt daar het zulke ernstige bedreigingen betroffen. Dat jullie dan op geen enkel moment nadachten om elkaar misschien niet meer te zien of een andere oplossing te zoeken, valt moeilijk te geloven. Ten slotte kan u geeneens verklaren hoe jullie elkaar dan in het geheim verder zagen. U komt immers niet verder dan te zeggen dat u haar via uw telefoon contacteerde en zij naar uw huis kwam (zie CGVS, p.11). Dat u dit verstaat onder 'in het geheim afspreken', overtuigt geenszins. Immers haar familie huurde mensen in om u te bedreigen en te schaduwen. Dat u dan gewoon afsprak met haar in uw huis, hetgeen logischerwijs de eerste plek is die ze in de gaten hielden, valt absoluut niet te geloven.

Wat er ook van zij, deze door u ingeroepen problemen in verband met het conflict met de familie van uw partner in Marokko zijn louter van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en eventueel gemeenschappelijke aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Tevens het

feit dat u leende bij de bank en hierdoor schulden hebt (zie CGVS, p.7) is geen element dat ressorteert onder de Conventie. Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ten aanzien van uw autoriteiten of anderen een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. U verklaart weliswaar één keer te zijn gearresteerd voor druggebruik, maar zou uw straf hebben uitgezeten (zie CGVS, p.12). Het gegeven dat u voorts Marokko op legale wijze verliet met uw paspoort, bevestigt dat u geen vrees ten aanzien van de autoriteiten dient te koesteren (zie CGVS, p.5).

Tevens blijkt uit uw uiterst laattijdig verzoek om internationale bescherming dat u geen vrees voor vervolging conform de Vluchtelingenconventie dient te koesteren en om andere redenen dan een werkelijke nood aan internationale bescherming een verzoek indiende. U kwam immers in België aan in januari 2023 en verblijft sindsdien onafgebroken illegaal in het land (zie CGVS, p.4). Uw huidig en eerste verzoek om internationale bescherming dateert echter pas van 29 juli 2025, en dan pas een kleine twee weken nadat u naar een gesloten centrum werd overgebracht wegens illegaal verblijf. Dit is niet alleen extreem laattijdig te noemen, maar een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert een dergelijke vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt, in casu quod non. Daar u zelf verklaarde u na aankomst bij een advocaat te hebben geïnformeerd naar de mogelijkheid tot gezinshereniging (zie CGVS, p.8), stelt het CGVS vast dat u weldegelijk op de hoogte was van de verschillende verblijfsprocedures waaronder deze van asiel. U diende uw verzoek hier pas in nadat u werd gearresteerd door de politie en naar een gesloten centrum werd overgebracht. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprecht verzoek indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Overigens blijkt uit het administratief dossier dat u zelf aan de politie hebt verklaard geen problemen te hebben in Marokko en enkel hier te willen blijven bij uw familie (zie administratief dossier, document hoorrecht 15/07/2025).

Wat betreft uw verwijzing naar het feit dat uw zoon en partner hier verblijven (zie CGVS, p.12) moet er worden gesteld dat een schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing betreft enkel een weigeringsbeslissing. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw kinderen.

Ten slotte maakt u evenmin aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar Marokko een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals omschreven in artikel 48/4 §2 b) van de wet over de subsidiaire bescherming loopt, noch blijkt dat er in Marokko sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Rekening houdend met voorgaande zijn er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u in Marokko een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U legde geen documenten voor die de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen wijzigen. Immers waar u stelde nog verscheidene documenten te bezitten die uw relaas konden staven, heeft het CGVS tot op heden niets mogen ontvangen (zie CGVS, p.3). Wat er ook van zij, volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.

Wat betreft uw paspoort dat u neerlegt, merkt het CGVS op dat er heden geen twijfel is aangaande uw identiteit en herkomst.

Dient hierbij nog te worden vermeld dat u er desondanks niet voor terugdeinst de asielinstanties en autoriteiten te misleiden door bewust andere identiteiten op te geven: uit het administratief dossier blijkt dat u onder meer bekend staat als [B.M.] °15/02/1989, [B.M.] °15/02/1998, [B.M.] °15/02/1992 en [B.M.]

°15/02/1998 dit terwijl uw paspoort u identificeert als [B.M.] °15/02/1998. Aldus doet dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder teniet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij betoogt dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om de gevolgen van zijn situatie bij terugkeer naar Marokko, als afgewezen asielzoeker, te onderzoeken. Hij verwijst in dit verband naar een rapport van CEDOCA van 2021 over de houding van de Marokkaanse autoriteiten ten aanzien van afgewezen Marokkaans asielzoekers en hij leidt eruit af dat afgewezen asielzoekers bij terugkeer problemen kunnen krijgen. Hij verwijt de commissaris-generaal hiernaar geen onderzoek gevoerd te hebben.

3. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgend nieuw stuk:

- Verslag van CEDOCA van 2025.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de

verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoeker vreest bij terugkeer de familie van zijn partner, die hem tot op heden bedreigt met de dood indien hij ooit zou terugkeren.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, oordeelt zij dat hij geen reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) De door verzoeker aangehaalde problemen inzake zijn relatie zijn vreemd aan de criteria vermeld in het Vluchtelingenverdrag;
- ii) Verzoekers relaas omtrent de bedreigingen door de familie van zijn partner zijn bijzonder vaag en weinig waarschijnlijk omdat (a) verzoeker niet veel informatie heeft over de man waaraan zijn partner beloofd werd; (b) het ongeloofwaardig is dat zijn partner, ondanks zij reeds aan iemand anders beloofd was, nog steeds de vrijheid kreeg om met verzoeker af te spreken en dat die familie hier pas na twee jaar een probleem van maakte; (c) verzoeker geen overtuigende uitleg biedt waarom hij en S. dachten dat haar ouders zijn aanzien zouden accepteren; (d) zijn verklaringen over de bedreigingen door de familie van S. evenmin overtuigend zijn wegens tegenstrijdige en vage verklaringen;
- iii) Het feit dat verzoeker geld leende bij de bank en hierdoor schulden heeft is geen element dat ressorteert onder het Vluchtelingenverdrag;
- iv) Verzoeker heeft Marokko op legale wijze verlaten met zijn paspoort, waardoor het gegeven dat verzoeker één keer gearresteerd werd in Marokko, niet volstaat om een vrees te koesteren ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten;
- v) Uit verzoekers uiterst laattijdig verzoek om internationale bescherming blijkt dat hij geen vrees voor vervolging conform het Vluchtelingenverdrag moet koesteren en dat hij om andere redenen dan een werkelijke nood aan internationale bescherming een verzoek ingediend heeft, nu verzoeker bij de politie verklaard heeft geen problemen te hebben in Marokko en enkel hier te willen blijven bij zijn familie;
- vi) Verzoeker legt geen documenten neer die voorgaande appreciatie in positieve zin doen ombuigen;
- vii) Verzoeker deinst er niet voor terug de asielinstanties en autoriteiten te misleiden door bewust andere identiteiten op te geven.

4.3.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden niet *in concreto* weerlegd in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft. In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat de door verzoeker geuite vrees geen verband houdt met de criteria voorzien in het Vluchtelingenverdrag en dat hij zijn eigen gedrag – met name zijn uitermate laattijdig beschermingsverzoek en zijn verklaring afgelegd bij de politie dat hij geen problemen kent in Marokko maar bij zijn familie in België wilt verblijven - niet te rijmen valt met iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft of meent een reëel risico te lopen op ernstige schade. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad integraal hernomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal zijn situatie als afgewezen verzoeker bij terugkeer naar Marokko onvoldoende heeft onderzocht en een passage citeert uit de COI Focus, “*Maroc – Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*”, van 20 juli 2021, over de grenscontrole bij binnenkomst in Marokko, wordt eraan herinnerd dat het louter invoeren van een rapport op algemene wijze niet volstaat om aan te tonen dat men een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het is aan verzoeker om *in concreto* aan te tonen dat hij op basis van de beschikbare informatie over zijn land persoonlijk reden heeft om te vrezen voor vervolging of ernstige schade, waartoe hij echter in gebreke blijft. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker in het bezit is van zijn origineel en geldige Marokkaans paspoort en dus beschikt over de nodige documenten om Marokko terug binnen te komen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1).

Bovendien blijkt uit dit rapport niet dat uitgewezen Marokkaanse onderdanen die naar hun land terugkeren (systematisch) problemen ondervinden met hun autoriteiten. Integendeel, de passage die verzoeker in zijn verzoekschrift weergeeft luidt als volgt: «[...] *In geen enkel internationaal rapport dat door Cedoca is geraadpleegd over de mensenrechtensituatie in Marokko in 2020 wordt melding gemaakt van mogelijke problemen die Marokkaanse onderdanen op de luchthaven ondervinden in de hierboven beschreven gevallen [...]* »

Verzoeker voegt een meer recente versie bij van Cedoca, maar bespreekt dit niet. Hieruit blijkt evenmin dat er sprake is van systematische problemen nu hierin onder meer het volgende gesteld wordt: “*Le controle aux postes frontalières est assuré par la police aux frontières. Aucun problème à l’aéroport, pour les Marocains expulsés de Belgique ou revenant volontairement, n’est documenté pour la période concernée, mes les données restent limitées* » .

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoeker vastgesteld worden. Verzoeker kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont verzoeker aan dat er in zijn land en regio van herkomst sprake is van een situatie die onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt.

4.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vijftwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO